

Tinklas

Biologijos pamokoje tvyrojo neįprasta tylą: ją trikdė tik šlamantis popierius ir krebžďantys rašikliai. „Rugsėjis dar nesibaigė, o Kalnutis mus jau kontroliniais kankina“, mintyse piktinosi Kristijonas beviltiškai ieškodamas testo atsakymų po suolu paslėptame mobiliajame telefone. Kažkas jam kumštelėjo į šoną – tai buvo gretimoje eilėje sėdintis Arnas. Šis sušnypštė, kad Kristijonas geriau pasisaugotų – „Pakalnutė“ ir pakaušyje akis turi. Pažvelgęs į klasės priekį Kristijonas įvertino mokytojo pravardę: Kalnutis, visad susisupęs į daugybę drabužių sluoksnių, slepiantis veidą šaliku, o akis – po tamsiais akiniais, išties atrodė gležnas ir palūžęs it kokia gėlytė. Sklido gandai, kad mokytojas slepia randus nuo kažkokių klaikių sužalojimų. Mokinių simpatijų tai nenupirko, atvirkščiai – pravardė greitai prigijo visoje mokykloje. Dar kartą dirstelėjęs į Arno suolą Kristijonas suvokė, jog jame kažko trūksta:

- Kur Paulius? – sušnabždėjo berniukas.

- Auklėtoja sako, kad serga, - taip pat tyliai atsakė Arnas, - Bet tai netiesa. Kalbėjau su jo tėvais. Paulius dingo.

Kristijoną nukrėtė šiurpas. Dar vienas... Per pastarąsias kelias savaites pradingo maždaug tuzinas mokinių. Staiga pajuto ranką ant savo peties. Žaibiškai atsisuko – už Kristijono suolo kreivai išlinkęs stovėjo mokytojas Kalnutis.

- Parodyk, ką turi rankoje, - švelniai tarė jis. Liūdnai atsidusęs ir susitaikęs su pralaimėjimu Kristijonas padavė mokytojui telefoną.

- „Būrys – vorai, klasė - voragyviai, tipas – naruotakojai“, - dviem ilgais, laibais pirštais laikydamas telefoną mokytojas garsiai pradėjo skaityti Kristijono šperą, - „Aštuonios akys ir aštuonios kojos. Savo aukas paralyžuoja ir per ilgą laiko tarpą po truputį iščiulpia. Į voratinklius dažniausiai pritraukia feromonais, nors tyrimai rodo...“ Neblogas konspektas,

Kristijonai. Gaila, jog kontrolinį rašome apie vabzdžius, ne voragyvius. Sėsk, du. Telefoną atgausi po skambučio.

Eidamas atgal į klasės priekį Kalnutis pasilenkė prie Kristijono ir nervingai šnibžtelėjo:

- Girdėjau, apie ką kalbėjaisi su Arnu. Būk atsargus.

Susidomėjęs Kristijonas nusekė „Pakalnutę“ akimis – šis atrodė dar labiau išsigandęs nei paprastai. Klasėje vėl pasigirdo krebždesys – šįsyk ne vien tušinukų. Garsas buvo silpnas, bet be galo nemalonus. Nežinia ko išsigandęs Kristijonas susigūžė.

Kontroliniam pasibaigus klasiškai išsiskirstė kas sau, bet Kristijonui teko laukti – Kalnutis tebemaigė jo telefoną. Praėjus ištisai amžinybei atidavė, tyliai balsu pridurdamas:

- Įvedžiau savo numerį. Kai kitąsyk turėsi bėdų su biologija, užuot nusirašinėjęs skambink man.

Berniukas pabandė nuspėti mokytojo išraišką – bergžiai. Šalikas ir akiniai slėpė visus veido bruožus. Sukaupęs drąsą pagaliau pradėjo lementi jam ramybės neduodantį klausimą:

- Mokytojau... Dėl to, ką sakėte... Dėl dingimų... Ar jūs ką nors žino-

Kristijoną pertraukė krebždesys: toks pats, kokį girdėjo pamokos metu, tik šįkart kur kas garsesnis ir šlykštesnis. Kalnutis taip pat jį išgirdo. Mokytojas nustėro ir pradėjo drebėti – atrodė, jog jį ištiko panikos priepolis.

- Bėk!, - suinkštė jis ir pasileido iš klasės.

Kristijonas jautėsi sutrikęs. Kas čia ką tik įvyko? Krebždėjimas nesiliovė, bet jo šaltinio niekur nesimatė. Skambutis jau seniai nuskambėjęs, mokykla ištuštėjusi; berniukas liko vienui vienas, bet nepaisant to su augančiu nerimu jautė, jog kažkas jį stebi. Už lango pasigirdo barbenimas. Pažvelgęs į lauką Kristijonas lengviau atsiduso – tik lietus. Galbūt taip Kalnutį nugasdinę garsai tebuvo keliami pirmųjų vandens lašel-

Kristijono ranką iki pat kaulų nudiegė skausmas. Pametęs mintį berniukas suriko ir suklupo ant žemės. Riksmas užstrigo gerklėje: ant Kristijono apnuogintos rankos tupėjo didžiulis, šleikščiai nubalęs voras. Vieta, į kurią jis įkando, akimirksniu pradėjo pūliuoti. Pasišlykštėjęs Kristijonas sviedė siaubūną į klasės kampą – ir išsyk išbalo lyg šmėkla: link jo rėpliojo dar vienas voras. Ir dar vienas. Krabždėdami iš visų pakampių pradėjo lįsti vienas už kitą didesni vorai. Savo juodomis, alkanomis akimis jie žvelgė į Kristijoną. Nebeliko laiko apmąstymams ar nuostabai – nežaboto siaubo pagautas berniukas spruko iš klasės.

Užrėmęs kabineto duris Kristijonas bandė apsiraminti ir įvertinti su sveiku protu nesiderinančią situaciją: vorai. Didžiuliai, mėsėdžiai vorai. Ar tai jie buvo mokinių dingimų priežastis? Krebždėjimas nesiliovė. Ir jis sklido ne tik iš klasės. Kristijonas lėtai pasuko galvą link mergaičių tualetų koridoriaus gale. Jo durys buvo praviros. Pro jas kyšojo milžiniška voro koja. Pats vabalas turėjo būti didesnis už šunį. Durys ėmė vertis. Berniuko siaubas virto panika.

Kristijonas strimgalviais bėgo lietaus pliekiamo miesto gatvėmis; tolyn nuo mokyklos, tolyn nuo krebždesio. Bet vorų keliami garsai niekur nedingo, kaip ir aštuonkojai šešėliai, šmėksčiojantys iš kiekvieno kiemo bei skersgatvio. Jį medžiojo. Visiškai uždusęs Kristijonas pagaliau sustojo. Suvokė nebežinantis, kur esąs – aplink jį stūgsojo apsilaupę praeito šimtmečio statybos gyvenamieji namai, nebuvo matyti nė gyvos dvasios. Kaip jis čia atsidūrė? Telefonas. Reikia paskambinti tėvams, paprašyti pagalbos... Išsitraukęs mobilųjį Kristijonas kai ką prisiminė: „Pakalnutė“ įvedė jam savo numerį. Ir jis kažką žino. Tie mokytojo sužalojimai – galbūt juos monstriški vorai ir sukėlė? Kalnutis įsidarbino mokykloje vos tik prasidėjus dingimams ir iškart apipylė mokinius kontroliniais darbais apie įvairiausius vabalus – gal jis tiesiog nori padėti... Kristijonas drebančiomis rankomis suvedė mokytojo numerį. Laukti ilgai neteko:

- Kristijonai..? Ar kažkas nutiko? Pala, pala... vorai? Siaubūnai? O, Viešpatie. To ir bijojau. Kur tu esi? Palauk. Niekur neik – matau tave per langą.

Berniukas negalėjo patikėti savo sėkme – šalimais stovinčio daugiabučio tarpdury pasirodžiusi Kalnučio figūra pamojo jam skubintis į vidų. Kristijonas buvo išgelbėtas.

Mokytojo butas skendėjo purve, dulkėse ir prieblandoje. Nepaisant to ant balkšvos sofos sėdėdamas ir tokio pat balkšvumo tapetais grožėdamasis Kristijonas jautėsi saugiai. Gerai. Lyg būtų būtent ten, kur jam *priderėtų* būti. Lėtai gurkšnodamas nemaloniai atsiduodančią arbatą bernukas nedrąsiai kreipėsi į Kalnutį:

- Tamsta mokytojau... Atleiskite, jei paklausu nemandagiai. Ar jūsų sužalojimus tie vorai ir sukėlė?

Nuo Kristijono nosisukęs Kalnutis pradėjo nusirišinėti savo šaliką:

- Galima ir taip pasakyti. Nori apie juos sužinoti daugiau, ar ne? Nebijok. Viskas susitvarkys. Gal galėtum iki galo perskaityt tą savo šperą, iš kurios nusirašinėjai per kontrolinį?

Šalikas nukrito ant žemės. Kalnučio pakaušyje pūpsojo keturi apvalūs, juodi gumbai. Dar vienas sužeidimas? Tiek to. Kristijonas išsitraukė iš kišenės telefoną ir pradėjo skaityti:

- „Vorai savo aukas paralyžuoja ir per ilgą laiko tarpą po truputį iščiulpia. Į voratinklius

dažniausiai pritraukia feromonais, nors tyrimai rodo, jog didžiausią vaidmenį medžioklėje lemia voratinklių elektromagnetinės savybės – muses ir kitus smulkius vabzdžius voratinkliai pritraukia tarsi magnetas.“

Berniukas pasijuto apsunkęs, jam pynėsi liežuvis. Kalnutis nekreipė dėmesio. Panaršęs savo rašomojo stalo stalčiuje kažką ištraukė – tai buvo telefonas, visai panašus į Kristijono.

- Dievinu mobiliuosius tinklus. Tiek elektromagnetizmo, - meiliai ištarė mokytojas, laikydamas telefoną dviem pirštais. Kristijono nepaliovė stebinti jų ilgis. Ten, kur jau turėjo prasidėti plaštaka, nebuvo nieko.

- Mokslo ir pažangos amžius. Viskas kur kas... *paprasciau* nei Senaisiais Laikais, - tęsė Kalnutis,

- Tereikia teisingai nustatyti bangų dažnį.

Kažkas buvo negerai. Be galo negerai. Kristijonas pasimetė. Atmintis jam melavo. Kalnutis mokykloje pasirodė ne dingimams prasidėjus, o... kelios dienos prieš tai. Berniukas pabandė stotis, bet pajuto esąs prilipęs prie sofos audinio. Nors ne. Tai nebuvo audinys. Gretimame kambaryje kažkas sudejavo. Dejonės tuoj pat nutraukė jau pažįstamu tapės krebždesys.

- Nekreipk dėmesio, - sumurkė Kalnutis, po truputį rangydamasis iš savo drabužių sluoksnių, - Ten tik Paulius. Kankinasi su namų darbais.

Kristijonui sukosi galva. Jis karštligiškai bandė sutelkti dėmesį. Dirstelėjo į rašomąjį stalą. Stalčiuje, kuriame rausėsi mokytojas, pūpsojo visa krūva mobiliųjų telefonų. Gal per tuziną. Tuomet pažvelgė atgal į Kalnutį, į gumbus ant jo pakaušio. Galiausiai suvokė. Tai buvo ne gumbai.

Tai buvo akys.

Kristijonas norėjo klykti, bet nepajėgė išleisti nei garso. Nusimetęs drabužius mokytojas atsisuko ir atsistojęs ant visų savo aštuonių laibų kojų pradėjo ropoti berniuko link.

- Visad man patikai, Kristijonai, - aštriais lyg plienas chitininiais žabtais kaukštelėjo Kalnutis. Nuo jų nutyso gleivės, - Visados atrodai toks žvalus ir sultingas. Tikiuosi, patiksi ir mano vaikams.